

PARDUOTA DAUGIAU NEI 17 MILIJONŲ KNYGŲ

LARS KEPLER

NR. 1 TARPTAUTINIS BESTSELERIS

Detektyvo
Jono Linos serija

//
*Jo Nesbø lygio
rašytojas.*

- THE SUNDAY TIMES

Pakliuvus
į jo tinklą, išsivaduoti
nepavyks

VORAS

óbuolys.

LARS KEPLER išleistos knygos

Hipnotizuotojas

Košmaras

Ugnies liudininkas

Smėlio žmogus

Persekiotojas

Triušių medžiotojas

Lozorius

Veidrodžių žmogus

Voras

LARS KEPLER

VORAS

Romanas

Iš švedų kalbos vertė
ROBERTA GILYTĖ

Lars Kepler įspėja, kad knygoje „Voras“ atskleidžiami kai kurie romano „Lozorius“ įvykiai ir tam tikros romano „Smėlio žmogus“ detalės.

Kartą Švedijoje gyveno serijinis žudikas vardu Jurekas Valteris. Šiaurės Europoje jis pranoko visus kitus žudikus tiek aukų skaičiumi, tiek savo žiaurumu.

Tačiau galiausiai jį sustabdė komisaras Jonas Lina.

Kadangi Jonas Lina netikėjo įgimtu ar metafiziniu blogiu, jis greitai suprato, kad metams bėgant Jurekas Valteris neteko dalies sielos, suteikiančios galimybę žmonėms būti žmogiškiems.

Dauguma žmonių, žinojusių apie Valterio Jureko egzistavimą, galėtų teigti, kad pasaulis be jo tapo geresnis.

Nors Jurekas Valteris jau nebegyvas, jo egzistavimas vis tiek paliko tam tikrų pėdsakų. Dauguma dalykų mūsų pasaulyje gali pakeisti vietą, bet tai, kas nustoja egzistuoti, po savęs palieka tuščią erdvę, kuri vienaip ar kitaip vėliau būna užpildoma.

Margo Silverman girdi, kaip į išdžiūvusią medieną kaukši arklio kanopos, šiam šuoliuojant pasivaikščiojimui skirtu taku.

Vėsus rugpjūčio vakaras, tamsus dangus.

Medžiai skrieja pro šalį, akimirkai viskas aptemsta, o tada, pasiekus kitą gatvės žibintą, vėl išryškėja.

Margo – policijos Nacionalinių operatyvinių pajėgų vadovė. Keturis kartus per savaitę ji joja į Vermdę, norėdama pravėdinti galvą ir vėl suimti save į rankas.

Nuo greito jojimo tempo moters pulsas padažnėja.

Žirgas šuoliuoja siauru taku.

Pro akis skrieja apylinkių vaizdai: su šaknimis išrauti medžiai, plika akimi sunkiai įžiūrimi miško keliukai ir kelio užkardos, ant kurių kaba šlapi marškinėliai su šypsenėlėmis.

Margo palinksta į priekį ir akimis bei lūpomis pajunta vėjo gūšį.

Šuoliuodamas žirgas išsilenkia ir iškelia priekinę nugaros dalį.

Kiekvienas žirgo šuolis pasibaigia vis stipresniu priekinės dešinės kojos atsispyrimu ir atrodo, kad jis tiesiog skrieja pirmyn.

Akimirkomis, kai žirgo kojos nesiekia žemės, Margo sukutena pilvo apačią.

Katulas – švediškas karštakraujis kastruotas žirgas ilgomis kojomis ir raumeningu kaklu. Kad jis greičiau šuoliuotų, Margo tereikia šiek tiek paraginti kojomis ir pajudinti klubus.

Su kiekvienu žirgo šuoliu Margo kaselė dunksi jai į nugarą.

Per siūbuojančių laukinių paparčių laukymę prabėga elnias.

Paskutiniame kelio ruože gatvės žibintai sugedę, todėl Margo nebemato žemės po žirgo kojomis. Ji pasitiki tamsoje matančiu Katulu, užsimerkia ir leidžiasi nešama tobulų, banguojančių žirgo judesių.

Kai ji vėl atsimerkia, tarp medžių matyti arklidės šviesos. Tada ji pristabdo žirgą ir paleidžia jį risčia.

Margo krūtys ir nugara suprakaitavusios, o po valandos intensyvios treniruotės jaučiasi, kad šlaunyse ir kirkšnyse susidarė pieno rūgštis.

Margo praeina pro vartus ir sustoja.

Laikrodis greit muš vienuoliktą, tad sidabriškai pilkas Margo citroenas yra vienintelis automobilis, tebestovintis stovėjimo aikštelėje.

Tamsoje moteris palydi Katulą į arklidę. Žirgo kamanos žvanga, o kanopos tyliai dunksi ant sausos, sutryptos žolės.

Iš kitų gardų atsklinda garsai.

Katulas netikėtai sustoja, pakelia galvą ir truputį atsitraukia.

– Kas nutiko? – klausia Margo ir tamsoje įsistebeilija į traktorių ir dilgėles.

Žirgas atrodo išsigandęs, neramiai prunkščia. Margo patapšnoja gyvuliui per nugarą ir bando priversti jį eiti pirmyn, tačiau šis nepasiduoda.

– Nagi, kas nutiko?

Žirgo kūnas virpa, jis staiga metasi į šoną lyg bandydamas atsitraukti.

– Trrr, – Margo mėgina jį sustabdyti.

Margo tvirtai įsikabina į pavadį ir aplenkdamą dilgėles išveda žirgą į aikštelę.

Nuo trijų ant fasado kabančių lempų visi objektai meta tris aštrius šešėlius.

Katulas vėl suprunkščia ir nuleidžia galvą.

Per tamsą Margo žiūri į laukymę. Nors nieko nemato, tačiau sudreba.

Įvedusi žirgą į apšviestas arklides, Margo nusiima šalną. Jos nosies galiukas paraudęs, o šviesių plaukų kasa krinta ant dygsniuoto švarko. Jojimo kelnės virš batų purvinos.

Oras atsiduoda šienų ir mėšlų.

Kituose garduose žirgai nurimsta.

Per visas arklides Margo veda Katulą į prausyklą, nubalnoja, o balną padeda į šildomą kambarį.

Balnakilpės trinkteli į medinę sieną.

Margo ketina nuprausti Katulą, užmesti ant jo gūnią, garde jį pašerti ir duoti druskos, tada užgesinti šviesą ir grįžti namo.

Moteris patapšnoja per švarko kišenę, norėdama patikrinti, ar nepametė senos tėčio sidabrinės gertuvės. Ji pripildyta rankų dezinfekcinio skysčio, ne todėl, kad tai praktiška, bet todėl, kad neša sėkmę ir tai tapo jos susigalvotu ritualu.

Durys į lauką sugirgžda.

Viduje Margo pasijunta nejaukiai. Ji sugrįžta į arklides ir pasižiūri pro duris.

Katulas neramiai trypčioja garde. Iš vandens žarnos lėtai laša vanduo ir kaupiasi ties ant grindų numestu arklių prakaito grandikliu.

Keli toliau garduose esantys žirgai taip pat atrodo sunerimę. Jų kanopos dunksi į žemę. Iš toliau esančios elektros skydinės girdėti ūžesys.

– Sveiki? – pasiteirauja Margo.

Ji sulaiko kvėpavimą, pasižiūri pro duris, tada kurį laiką pro langą žvelgia į tamsą ir sugrįžta pas Katulą.

Šviesa nuo lubų atsispindi tamsiose, išgaubtose žirgo akyse.

Akimirką padvejojusi ji pasiima telefoną ir paskambina namo Johanai. Nesulaukusi atsakymo Margo pajunta pilvo apačioje susikaupiant nerimą. Praėjusias dvi savaites ji visą

laiką jautėsi stebima ir net pradėjo galvoti, ar SU* arba *Säpo*** dėl kažkokios priežasties nepradėjo jos sekti. Ji visiškai nėra paranojiška, bet vienas anoniminis telefono skambutis ir dingusi pora auskarų priverstė susimąstyti, ar ji arba Johana nėra sekamos.

Margo paskambina dar kartą, telefono ragelyje girdėti kvietimo signalas, bet niekas neatsiliepia. Kaip tik tuo metu, kai signalas turėtų būti peradresuojamas į balso pašto dėžutę, Johana atsiliepia.

– Pusiau šlapia ir nuoga, – nusijuokia ji.

– Kodėl visada, kai tik tau skambinu, tu būni duše? – prunkšteli Margo.

– Palauk, jįungsio garsiakalbį...

Kažkas sugirgžda ir telefono garsas pasikeičia. Margo spėja pagalvoti, kad Johana stovi nuoga jų apšviestame miegamajame, kurį galima matyti iš obelų sodo.

– Alio?

– Aš šluostausi, – sako Johana. – Ar tu jau pakeliui namo?

– Tik nuprausiu „senuką“.

– Vairuok atsargiai.

Margo girdi, kaip joms kalbantis Johana šluostosi rankšluosčiu.

– Užsitrauk užuolaidas ir pasižiūrėk, ar durys užrakintos.

– Tai panašu į „Šauksmą“, – sako Johana. – Tu iš tiesų jau stovi sode ir žiūri į mane, o kai aš nuskubėsiu uždaryti durų, jau būsi viduje.

– Visai nejuokinga.

– Gerai, vade.

– Nebenoriu būti vadė, nebesugebu to daryti. Aš dirbau komisare, nors ir esu šiek tiek pasipūtusi, bet kaip vadovė...

– Gana, – nutraukia ją Johana. – Norėčiau, kad tu būtum mano vadovė.

– O la la, – nusijuokia Margo ir jos nuotaika pasitaiso.

Johana užtraukia užuolaidas, o jų virvutė nukrinta ant radiatoriaus.

– Įsijunk sirenas ir grįžk namo, – paėjusi toliau nuo telefono sako Johana.

– Ar paguldei mergaites?

– Alva svarstė, kas tau labiau rūpi – žirgas ar ji?

– Ai! – nusijuokia Margo.

Kai tik jos baigia pokalbį, Margo savo kūnu vėl pajunta nemalonų jausmą. Kurį laiką iš radiatoriaus sklinda garsai, o tada viskas nutyla. „Turbūt šie garsai sklinda iš arklidės“, – galvoja Margo. Dažnai panašų garsą skleidžia kibirai, sukabinti koridoriuje, kai pradeda siūbuoti ir trankytis vienas į kitą.

* Specialiosios tyrimo pajėgos (*šved. Särskilda utredningar*)

** Švedijos saugumo policija (*šved. Säkerhetspolisen*)

Vienas iš žirgų taip stipriai šonu ir šlaunimi atsiremia į gardo sieną, kad ši net sutraška.

Margo atsisuka į duris.

Atrodo, lyg aukštas žmogus bandytų pasislėpti šešėlyje priešais žirgų šėrimo patalpas.

Ji suvokia, kad greičiausiai tai tik spintelė su šluotomis, kastuvais ir mėšlo grandikliais, nors ji atrodo daug toliau, nei turėtų būti. Virš cinkuotos skardos stogo užia vėjas ir judina langų kablukus.

Margo eina per arklides. Akies kraštelio pro gardų groteles stebi, kaip linksi sunkios žirgų galvos.

Ji prisiverčia nepaskambinti Johanai dar kartą ir nepaprašyti vėl patikrinti, ar virtuvės durys užrakintos, nes vaikams sunku jas tinkamai užrakinti.

Dabar ji pasirūpins Katulu, tada važiuos namo, nusipraus, atsiguls į šiltą lovą ir užmigs.

Šviesa nuo lubų silpnėja.

Margo sustoja ir įsiklauso, pro gardą pažvelgia į persirengimo kambarį.

Visur tylu, tik kažkur staiga pasigirsta tikslėjimas.

Garsas primena mažų sidabrinių rutuliukų riedėjimą grindimis.

Vos tik Margo apsisuka, garsas iškart nutyla. Neįmanoma pasakyti, iš kur jis sklinda.

Margo viena ranka pasiremia į gardo virbus ir vėl pasižiūri į duris.

Jai už nugaros greitai artėja tikslėjimas.

Katulas neramiai pakelia galvą tuo pat metu, kai Margo pajunta stiprų smūgį į nugarą. Krisdama pirmyn ji dar suspėja pagalvoti, kad vienas iš arklių jai įspyrė.

Pasaulis žaibiškai aptemsta.

Galvoje aidi.

Margo guli ant pilvo, jos kakta ir burna liečia betonines grindis, nugara keistai dega.

Ore pasklinda kartus kvapas.

Tą akimirką, kai Margo suvokia, kad į ją šauta pistoletu, jos ausyse pradeda skambėti keisti garsai. Žirgai išsigandę, blaškosi garduose, tranko sienas, nenustygsa vietoje ir vienuodais intervalais kvėpuoja per šnerves.

Margo supranta, kad yra pašauta. Ji stipriai kraujuoja, jos širdis plaka pernelyg greitai.

– Dieve, Dieve...

Ji galvoja, kad turėtų atsistoti, grįžti namo ir patikinti dukras, kad jas myli labiau nei bet ką kitą pasaulyje.

Kažkas prie jos artėja. Margo staiga išsigąsta, kad mirs.

Pasigirsta džeržgiantis garsas, o paskui vėl pradeda bildėti radiatorius.

Margo nejaučia apatinės kūno dalies, bet pastebi, kad kažkas ją tempia už kojų durų link.

Jos klubo kaulas velkasi grindimis.

Margo mėgina pasilaikyti už pašarų lovio, bet yra per silpna.

Ji apverčia kibirą, šis šiek tiek parieda.

Margo švarkas ir apatinė palaidinė pasikelia į viršų.

Ji greitai kvėpuoja ir suvokia, kad kulka pataikė tiesiai į stuburą. Skausmas pamažu apima visą liemenį, primena pjūklo pjūvius viena kryptimi.

Margo tempiama tolyn lyg paskerstas žvėris, lyg srovės sugauta valtis ir lyg virš laukų sklendžiantis dirižablis.

Ją apima keistos mintys.

Margo žino, kad negali pasiduoti, kad privalo priešintis, bet yra per silpna ir nebesugeba net pakelti galvos.

Jos nosis, burna ir kaklas nubraižyti betoninių grindų.

Paskutinis dalykas, kurį Margo prisimena prieš pat prarasdama sąmonę, tai ant grindų palikta ilga jos kraujo šliūžė.

2

Liza stovi atsirėmusi į palangę, nugara atsukusi į langą ir rankoje laikydama migla apsitraukusią gėrimo stiklinę.

Dabar vidurys nakties. Ji yra vieno aukšto viloje Rimbo mieste kartu su dviem vyrais.

Vienam vyrui penkiasdešimt metų, jis vilki šviesų kostiumą ir šviesiai mėlynus marškinius. Jo plaukai trumpai nukirpti, smilkiniai pražilę, o kaklas atrodo sustingęs. Jis į kriauklę įdeda tuščią indą nuo ledo kubelių, į ąsotį įpila džino ir užpila toniku.

Kitas vyriškis atrodo šiek tiek vyresnis nei dvidešimties metų. Jis aukštas, plačiapetis. Vaikino galva nuskusta, delnai balti. Jis stovi po gartraukiu ir rūko.

Liza kažką pasako ir juokdamasi prisidengia burną.

Vyresnysis vyras išeina iš virtuvės ir po kelių sekundžių vonioje įjungia šviesą. Iš čia pro plonas užuolaidas matyti jo šešėlis.

Lizai ką tik sukako dvidešimt devyneri. Ji apsvilkusi plisuotą sijoną ir sidabro spalvos palaidinę, prigludusią ties krūtine. Jos tamsūs plaukai iššukuoti ir blizga.

Ji gimė su kiškio lūpa, todėl virš viršutinės lūpos turi baltą randelį.

Jaunesnysis vyras įmeta cigaretės nuorūką į alaus skardinę, prieina prie Lizos ir kažką parodo savo telefone. Šypsodamasis jis stebi moters reakciją, kažką trumpai tarsteli ir nubraukia plaukus nuo jos skruosto.

Jūdviečių akys susitinka. Moteris pasistiebia ir trumpai pabučiuoja jį į lūpas. Jis surimtėja, pasižiūri į koridorių, tada pasilenkia arčiau ir jie pradeda aistringai bučiuotis.

Saga Bauer visa tai stebi per fotoaparato ekraną. Ji mato, kaip jaunesnysis vyras kiša rankas po Lizos sijonu ir per kelnaites bei pėdkelnes ją glamonėja.

Dabar gili naktis, o poilsinių namelių teritorijoje tylu.

Prieš valandą Saga pasiskolino kaimynų karutį, apverstą pastatė šalia aukštos tvoros ir ant jo pasilipo.

Iš čia per didelius langus į galinį kiemą ji stebėjo visą vilą. Šviesa iš virtuvės ir svetainės krenta tiesiai ant eglių kamienų ir pasiekia sausą žolę.

Vyresnysis vyras sugrįžta ir sustoja virtuvės tarpduryje. Liza ir vaikinai nustoja bučiuotis ir prieina prie vyro.

Norėdama padaryti ryškų nuotrauką Saga pakelia fotoaparato objektyvą ant tvoros kraštelio, bet žmonės viduje jau spėjo pereiti į koridorių.

Lizos vyras mokėsi toje pačioje policijos akademijos klasėje, kaip ir Saga, ir gana anksti atsidūrė Normalmės policijoje. Jis įtaria, kad žmona neišstikima tomis naktimis, kai jam tenka dirbti, tačiau dar neturi jokių įrodymų.

Taigi jis susisiektų su detektyvų biuru, kuriame šiuo metu dirba Saga. Nors Saga per pirmąjį jų susitikimą ir perspėjo jį bei paminėjo, kad žmonės ne visada nori žinoti tiesą, jis vis tiek nusprendė ją pasamdyti.

Dabar Liza drauge su abiem vyrais yra prieš pat tamsaus miegamojo duris. Neįmanoma tiksliai įžiūrėti, ką jie veikia, tačiau matyti jų apgaulingai judantys šešėliai ir pravertos kambario durys.

Saga patikrina, ar filmavimo kamera įjungta.

Iš pradžių jos ekrane nieko nematyti, o tada vienas vyrų uždega lempą ant spintelės prie lovos. Jie visi jau beveik nusirengę. Liza stovi nusisukusi nuo lango. Ji nusimauna kelnaites, perlipa per jas ir suduoda per dešinę užpakaliuko pusę.

Apie jos juosmenį likusias elastinių pėdkelnių gumučių žymės, o ant vienos blauzdos matyti mėlynės.

Patalpos sienos medaus spalvos, o plačios lovos galvūgalis pagamintas iš žalvario.

Kambario šviestuvai apšviečia kabančią boksininko Džordžo Foremano nuotrauką.

Jaunesnysis vyras atsisėda ant lovos krašto ir savo kūnu uždengia didžiąją dalį šviesos, sklindančios nuo lempos šalia lovos.

Vyresnysis vyras atsigula ir iš viršutinio komodos stalčiaus išsitraukia prezervatyvą. Liza prisiartina, apžergia jo trumpas kojas ir laukia, kada jis pasiruoš.

Ji kažką pasako. Vyras nuo grindų pasiima geltoną dekoratyvinę pagalvėlę ir pasikiša po užpakaliu.

Liza užropoja ant jo ir bučiuoja krūtinę bei lūpas. Kaip tik tą akimirką, kai jis į ją įeina, Lizos veidas dingsta šešėlyje.

Jaunesnysis vyras tebesėdi ant lovos kraštelio ir bando pakankamai sukietėti, kad galėtų užsimausti prezervatyvą.

Greiti lytinio akto smūgiai tokie stiprūs, kad priverčia drebėti ant spintelės stovinčią lempą.

Saga laukia akimirkos, kai pasimatys Lizos veidas.

Kol jos veidas nebus ryškiai matomas filmuotoje medžiagoje įvykio vietoje, tol ji galės viską paneigti. Ji galės atgailauti, kad pabučiavo kitą vyrą ir patikinti, kad vėliau išvyko, o ten atvyko kita moteris.

Melagiai visada naudoja neigimo taktiką.

Staiga name už Sagos užsidega šviesa.

Liza sustoja, uždeda ranką ant jaunesniojo vyro nugaros ir jam kažką pasako. Jis ištisia ranką ir iš antrojo spintelės stalčiaus ištraukia buteliuką su aliejumi.

Ji tebesėdi apžergusi vyresniojo vyro kelius ir palinksta pirmyn, kai jaunesnysis vyras atsiklaupia už jos.

Lizos šlaunys sudreba, kai jis įsiskverbia analiniu būdu. Kurį laiką visi trys nejuda, o tada abu vyrai pradeda ritmiškai judėti.

Kambaryje vis dar nepakanka šviesos.

Už nugaros Saga išgirsta kažkieno žingsnius per žolę. Ji greitai pasižiūri per petį ir nutaria, kad ją pastebėjo kaimynas.

– Tai privati teritorija, – sako jis. – Čia negalima...

– Policijos reikalai, – pertraukia jį Saga. – Prašau laikytis distancijos.

Vyras baltais ūsais ir medžiotojo liemene susinervinęs artėja prie Sagos.

– Ar galiu pamatyti jūsų dokumentus?

– Tuojau, – atsako Saga ir įsižiūri į kamerą.

Kambario šviesa iš nugaros apšviečia tris kūnus ant lovos, metančius šešėlius ant dulketo lango. Kartais profiliu pasimato jaunesniojo vyro veidas, nosis ir sučiauptos lūpos. Sudrėkusios kūnų dalys sužiba šviesoje, sulinguoja sėdmenys, matyti raukšlėtas kaklas ir įsitempę šlaunų raumenys.

– Aš paskambinsiu policijai, – perspėja kaimynas.

Kažkuris iš trijų žmonių atsitrenkia į šalia lovos esančią spintelę ir nuverčia lempą, kuri taip ir lieka gulėti atsirėmusi į fotelį.

Staiga Lizos veidas visiškai apšviečiamas. Jos burna pravira, o skruostai paraudę. Ji kažką sumurma ir užmerkia akis, baltos krūtys švytuoja aukštyn žemyn, plaukai užkrenta jai ant veido.

Saga dar šiek tiek pafilmuoja, tada sustabdo vaizdo įrašymą, uždengia kamerą ir nu-
lipa nuo karučio. Kaimynas, laikydamas telefoną prie ausies, taip pat atsisitraukia tolyn.
Saga parodo negaliojantį dokumentą iš *Sėjo* kaip tik tą akimirką, kai vyras susisiečia su
operatore.

Saga pereina kaimyno teritoriją, perlipa per tvorą ir nužingsniuoja prieplaukos link.
Jos motociklas stovi stovėjimo aikštelėje prie šiukšliadėžių.

Susipakavusi kamerą į kuprinę Saga paskambina viršininkui, žvelgdama į stačias uo-
las ir tamsų vandenį.

– Henris Kentas, – atsiliepia šis.

– Atsiprašau, kad skambinu taip vėlai, – sako Saga, – bet norėjai, kad raportuočiau...

– Apie tai, kas vyksta, – pertraukia jis.

– Taigi, savo darbą baigiau ir viską nufilmavau.

– Puiku.

Sagos šviesūs plaukai surišti aukštai. Nepaisant tamsių ratilų po akimis ir kaktoje
susimetusių raukšlių, ji vis tiek nepaprastai graži.

– Aš svarstau, gal galėčiau į kontorą kamerą atvežti rytoj, nes dabar jau vėlu?

– Kamerą turi pristatyti iškart, – atsako jis.

– Bet aš rytoj turiu anksti atsikelti ir...

– Ko tu nesupranti? – perklausia jis pakeltu balsu.

– Nieko, bet aš...

Supratusi, kad vadovas padėjo ragelį, Saga nutyla. Ji įkvepia, telefoną įsikiša į vidinę
striukės kišenę, užsitraukia užtrauktuką, užsideda šalną ir užsėda ant motociklo. Mer-
gina išvažiuoja iš stovėjimo aikštelės ir pasuka laisvalaikio klubo link.

Po ilgos ligos Saga nebenori grįžti į savo darbą *Sėjo*, bet išsiuntė užklausą Naciona-
linėms operatyviosioms pajėgoms. Personalo atrankos vadovas atsakė, kad kol kas neturi
jokių laisvų vietų ir kad jie, be abejo, yra susidomėję jos kompetencijomis, ir pažadėjo
paskambinti, kai tik atsiras laisvų vietų.

Nors jautėsi pasiruošusi vėl dirbti policijoje, Saga, prieš kandidatuođama į šias parei-
gas, turėjo gauti Krizių ir traumų centro psichologo patvirtinimą.

Laukdama šio patvirtinimo Saga dirbo Kento detektyvų biure, tirdama neištikimy-
bių atvejus ir tikrindama tam tikrus asmenis. Be detektyvės darbo, Saga beveik visą laisvą
laiką skiria padėdama dviem Dauno sindromu sergantiems vaikams.

Saga gyvena viena, bet turi seksualinius santykius su anesteziologu, kuris Karolins-
kos ligoninėje Hudinge prieš trejus metus suleido narkozę jos netikrai seseriai.

Kai Saga sustoja prie detektyvų kontoros Nora Stations gatvėje, laikrodis rodo pusę
penkių ryto. Ji suveda durų kodą, liftu pakyla į trečiąjį aukštą, atsirakina duris ir išjungia
signalizaciją.

Saga, kaip įprastai, patikrina plastikinę dėžę su laiškais ir randa mažą apklijuotą dėžutę su savo vardu. Ji pasiima dėžutę, padeda ją ant darbo stalo ir prisėda. Paskui įsijungia kompiuterį, iš kameros išima atminties kortelę, įkiša ją į kortelių skaitytuvą, iškelia filmuotą medžiagą ir išsaugo kompiuteryje.

Saga pavargusi. Ji žiūri pro langą į naktinį Nortulio cismą, kur matosi keliai, tiltai ir spindintys įvažiavimai į požeminius tunelius.

Kai kompiuterio kietasis diskas pradeda girgždėti, ji grįžta iš savo svajonių, atsistoja, nueina ir užrakina kamerą seife, o tada sugrįžta į darbo vietą.

Nuo nemigos perštinčiomis akimis ji nuplėšia rudą popierių nuo dėžutės ir ją atidaro. Paskui pakiša ją po lempa, tada vidun įkiša dešinę ranką ir ištraukia susiglamžiusį vaikišką piešinį.

Saga išlanksto piešinį. Pasimato balta nėrinuota lino skiautė.

Ji paima pieštuką ir nuvynioja skiautę nuo joje įsukto pilko objekto.

Viduje ne daugiau nei dviejų centimetrų dydžio alavinė figūrėlė.

Pilkame metale atsispindi šviesa.

Ji palenkia lempą ir pamato, kad figūrėlė vaizduoja barzdotą siaurapetį vyrą, apsigobusį apsiaustu.

3

Jonui Linai lėtai žingsniuojant per viešbučio kambarį po jo kojomis traška stiklo šukės. Už lango matyti pakartas vyras raukšlėtu veidu. Jo kaklas pažeistas, kūnas siūbuoja pirmyn atgal.

Vyro palaidinės priekis patamsėjęs nuo kraujo, ištekęjusio iš kaklo.

Už vyro žemyn tebekrinta stiklo šukės.

Paskutiniai jo žodžiai tebeaidi Jono Linos ausyse.

Šie žodžiai lyg gyvatė, negalinti išsilaisvinti, vingiuoja po visą Jono kūną.

Jonas supranta, kad pakartas vyras jau negyvas, kad jo kaklo slanksteliai sulaužyti, bet jis vis tiek ketina patikrinti jo pulsą.

Jonas atsargiai ištisia ranką jo link, bet tada suskamba telefonas.

Jis atsimerkia, nuo miegamojo spintelės pasiima telefoną ir, telefonui nespėjus dar kartą suskambėti, pritilusiu balsu atsiliepia.

– Atsiprašau, kad skambinu taip vėlai, – sako vyras.

Jonas atsistoja nuo lovos, pamato, kad Valerija pramerkia užsimiegojusias akis, paliečia jos skruostą ir su telefonu rankoje išeina į virtuvę.

– Kas nutiko? – lėtai paklausia jis.

– Mano vardas Validas Muhamedas, aš dirbu Stokholmo pietuose... Taigi, Skubios pagalbos centras pusę pirmos sulaukė skambučio iš Margo Silverman žmonos Johanos... Margo apie devintą valandą išvyko į Betelundo žirgyną netoli Gustavsbergo Vermdėje ir jau turėjo būti seniai grįžusi namo. Johana negalėjo palikti vaikų vienus namuose, bet ji nerimavo, kad Margo galėjo papulti į nelaimingą nutikimą, taigi centrinė komanda pasiuntė kolegas patikrinti... Ir jie, ten nuvykę, ką tik pateikė raportą... Jie nerado Margo, bet žirgyne ant grindų buvo labai daug kraujo... Aš tiesiog pagalvojau, kad tu norėsi tai žinoti.

– Ačiū, aš tuoj pat ten vyksiu, – atsako Jonas. – Ar gali užtikrinti, kad niekas nieko neliestų? Tai labai svarbu. Paprašyk kolegų, kad kol aš atvyksiu, jie liktų savo vietose. Aš viską perimsiu ir su savimi atsigabensiu tyrėjus.

Jonas baigia pokalbį, paskambina senam draugui Eriksonui ir nupasakoja aplinkybes. Laikrodis rodo penkias minutes po dviejų.

Į įvykio vietą patrulių automobiliai atvyko be penkiolikos trys.

Nuo Johanos skambučio pagalbos numeriu 112 praėjo devyniasdešimt penkios minutės.

Dabar jau būtų beprasmiška blokuoti aplinkinius kelius. Jie tegali apieškoti vietą ir pabandyti išsiaiškinti, kas iš tiesų čia nutiko.

– Taigi, – sušnabžda Eriksonas.

– Žinau, kad turi problemų su nugara, bet...

– Nieko tokio.

– Man reikia geriausio tyrėjo, – patikina Jonas.

– Bet kadangi tokiu metu jis neatsiliepė telefonu, tu paskambinai man, – bandydamas nuslėpti savo susirūpinimą pajuokauja Eriksonas.

Vos tik jie susitaria susitikti įvykio vietoje, Jonas grįžta į miegamąjį ir pradeda rengtis. Valerija, ant naktinių užsimitusi užsegamą megztinį, taip pat pakyla iš lovos.

– Kas nutiko? – pasiteirauja ji.

Jonas greitai užsisėga laikrodį, kurį jam padovanojo dukra Lumė, nes manė, kad ciferblato skaičiai tokios pačios pilkos spalvos kaip ir jo akys.

– Skambino kolega, – atsako Jonas užsisėgdamas kelnes. – Man reikia išvykti, tai... Jis nutyla ir Valerija pasižiūri jam į akis.

– Tai susiję su tavo pažįstamais, – galiausiai konstatuoja ji.

– Taip. Tai Margo, ji negrįžo iš žirgyno, – atsako Jonas ir apsisvelka palaidinę.

– Ką sako įvykio vietoje esantys policininkai?

– Jie surado jos automobilį ir daug kraujo arklidėse, – atsako jis.

– Dievulėliau...

– Žinau.

Jonas nuskuba prie ginklų seifo, suveda kodą, išsitraukia pistoletą, per petį persimeta jo dėklą ir grįždamas į koridorių susitvirtina dirželius. Valerija seka jam iš paskos, tada greitai pabučiuoja Joną ir užsirakina duris, o jis nuskuba lifto link.

Garažo durims atsidarant į šonus, Jonas prisimena, kaip pirmą kartą susitiko su Margo. Ji buvo nėščia, ką tik paskirta komisare, ir pritarė Jono prisidėjimui prie vykdomo tyrimo, nepaisant to, kad jis nebebuvo policininkas.

Jonas užvažiuoja ant rampos, pasuka į siaurą gatvelę, tada į kairėje esančią Sveavego gatvę ir važiuodamas Klaros tuneliu padidina greitį.

Tokiu laiku beveik nėra eismo.

Stokholmas lieka už jo. Daugiabučiai ir apšviesti prekybos centrai praskrieja pro šalį. Paskui jis mato pramoninius pastatus, gyvenamuosius namus ir žadą atimančius tiltus per sąsiaurius ir įlankas.

Jonas Lina yra policijos operatyviųjų pajėgų komisaras. Jis išnarpliojo daugiau sudėtingų žmogžudysčių bylų nei kas nors kitas Šiaurės Europoje. Jonas jau šešerius metus gyvena su Valerija de Kastro ir turi dukrą iš pirmosios santuokos.

Abiejose kelio pusėse prie įvažiavimo į žirgyną stovi po policijos automobilį.

Jų mėlynai žibintai apšviečia medžius ir asfaltą. Šviesos primena vandens bangeles, papūtus stipriam vėjui.

Eriksono furgonas stovi kitoje kelio pusėje. Jis gyvena Gustavsbergo rajone, penkios minutės kelio nuo įvykio vietos.

Jonas pasuka į šalikelę ir sustoja. Išlipa iš automobilio, prieina ir pasisveikina su kolegomis, o tada paprašo uždaryti įvažiavimą į žirgyną.

Nakties oras vėsus.

Aplink tylu ir tamsu – už žirgyno nėra jokių pastatų, tik miškas ir pievos.

Priekinių automobilių žibintų šviesoje matyti Eriksono kūno judesiai.

Jis stovi priešais automobilių, pasukusių į Ingaro kelią, smėlyje paliktas provėžas. Į kiekvieną provėžą įpila skysto gipso ir patikrina, kad atsispautų visos automobilio padangų paliktos žymės.

– Tikėkimės, kad tai tik nesusipratimas, – lėtai sako jis.

– Tikėkimės, – atsako Jonas.

Abu vyrai sėda į Eriksono automobilį ir pavažiuoja arčiau įvykio vietos. Priekiniai automobilio žibintai tamsoje apšviečia medžius ir piktžoles.

Po padangomis girgžda žvyras.

Jie pravažiuoja pro eile sustatytus lovius bei vieną aptvarą ir stovėjimo aikštelėje pamato Margo automobilį.

Eriksonas pasuka į šoną ir sustoja.

Kol kas nėra ką pasakyti. Vyras apsirengia vienkartinį kombinezoną ir apeina aplink Margo automobilį, jį fotografuodami ir žibintuvėliais pašviesdami į langus.

Šviesa krenta pro automobilio langus ir apšviečia jo vidų: vairą ir sėdynes, energinio gėrimo skardinę daiktadėžėje, saldinių popierėlius ir storą segtuvą iš NOA*.

Paskui vyras patraukia įvykio vietas link.

Pirmojo policijos automobilio šviesos apšviečia traktorių ir krūmų tankmę palei plačiai pravertus raudonus vartus.

Medžių viršūnėse nepatenkintos sušnarpščia trys kuosos.

Eriksonas viską fotografuoja, ant visų padangų ir pirštų žymių purškia fiksacinę medžiagą, kažką pasižymi lapeliais su skaičiais ir pastabas užsirašo kalendoriuje.

Vienas uniformuotas pareigūnas, apšviestas automobilių šviesų, ramiai stovi atsirėmęs į atidarytą bagažinę, rankose laikydamas ribojimo juostos ritinį.

– Kur tavo partneris? – klausia Jonas.

– Arklidėse, – atsako pareigūnas ir parodo, kad yra pavargęs.

– Lik savo vietoje, – liepia Eriksonas ir pradeda rinkti įkalčius aplink jį.

Jonas žino, kad tai labai banalu ir kad tikimybė greičiausiai ir yra tiesa, bet kartais reikia tai dar kartą pakartoti sau, ypač kai mąstyti trukdo viltis.

Jonas nedrįsta prisileisti minties, kad jam galiausiai teks vykti pas Johaną į namus ir jai ir vaikams pasakyti, kad Margo negyva.

Eriksonas ir Jonas atsargiai artėja prie arklidžių.

Fasadas neapšviestas, bet pro durų plyšius vyrus pasiekiančioje šviesoje matyti, kad dalis žemės buvo nušluota.

– Ar gali pašviesti infraraudonaisiais spinduliais? – pasiteirauja Jonas.

– Jau laikas, – atsidūsta Eriksonas.

Jis nueina prie savo furgono, užsikelia įrangą ant vežimėlio, ją išpakuoja ir uždega šviesą.

– Jėzau.

Žvyras priešais duris akimirksniui išblunka ir išryškėja tamsios, ištįsusios kraujo žymės.

Nors grindys ir buvo išvalytos, galima įžvelgti kraujo klaną, besitęsiantį tiesia linija ir pasibaigiantį už dviejų metrų.

Eriksonas viską nufotografuoja ir iš penkių skirtingų vietų pasikasa žvyro. Tada jį supila į penkias skirtingas dėžutes.

– Aš turiu įeiti vidun, – sako Jonas.

* Čia ir toliau: Nacionalinių operatyviųjų pajėgų departamentas (*šved. Nationella operativa avdelningen*).

Skaitykite likusius
348 iš **368** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Žudiko ginkle – devynios baltos kulkos. Viena jų skirta detektyvui Jonui Linai...

Prieš trejus metus Saga Bauer gavo atviruką su grasinančia žinute, kurioje užsimenama apie ginklą su devyniomis baltomis kulkomis. Viena jų skirta detektyvui Jonui Linai. Saga parodė atviruką Jonui, tačiau bėgant laikui grasinimas pasimiršo ir abu pamanė, kad tai tebuvo bereikšmė provokacija. Iki dabar.

Kapelskare prie medžio randamas krepšys, kuriame – beveik visiškai suiręs kūnas. Žmogžudystės vietoje pareigūnai aptinka ir pieno baltumo kulka. Imta atrodyti, kad senas grasinimas gali virsti tikrove, o pradėjus tyrimą – mįslių ir apgaulingų užuominų tik daugėja. Negi žudikas policijos pareigūnams tyčia duoda galimybę sustabdyti žmogžudystes? O gal tai pražūtingo plano dalis?

Jonas Lina ir Saga Bauer petys į petį stengiasi apsaugoti būsimas aukas, kol dar ne per vėlu. Tačiau laikas nenumaldomai tiksi ir smurto bei adrenalino kupina medžioklė tampa vis beviltiškesnė. Galbūt šio žudiko neįmanoma sustabdyti? Galbūt jie įkliuvo į neapsakomai žiauraus voro tinklą?

Nuotrauka – Ewa-Marie Rundquist

Tarptautinės sensacijos, tapusios bestseleriu kiekvienoje iš 50 šalių, kurioje buvo išleista, autoriaus Larso Keplerio paieškos taip pat primena detektyvą. Kai net du garsūs švedų rašytojai oficialiai atsižadėjo *Hipnotizuotojo* autorystės, vieno dienraščio žurnalistai atkapstė, jog po Larso Keplerio slapyvardžiu slepiasi Alexanderis ir Alexandra Ahndorilai, švedų rašytojų pora. Priremti prie sienos ir apakinti blyksčių, jie pareiškė: „Parašyti knygą – ne nusikaltimas.“ Taip gimė garsiausia šiuolaikinė Švedijos detektyvų žvaigždė, pardavimais lenkianti visus kitus detektyvų autorius, o kritikų lyginama su Jo Nesbø ir Stiege Larssonu.

SURINKITE VISĄ DETEKTYVŲ KOLEKCIJĄ!

DEVINTASIS DETEKTYVO JONO LINOS
SERIJOS ROMANAS

ANNO 2004

Kiekviena nupirkta
knyga = pasodintas medis

www.obuolys.lt

Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-701-1

9 786094 847011

Grožinė literatūra > Detektyvas

Viršelis dėklas © Shutterstock

SKATINTAS ŽMOGUS YRA GRĄŽUS